

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 17. března 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Cour de cassation — Francie) — řízení zahájená Josep Penarroja Fa

(Spojené věci C-372/09 a C-373/09) ⁽¹⁾

(„Článek 43 ES — Svoboda usazování — Článek 49 ES — Volný pohyb služeb — Omezení — Soudní znalci v oboru překladatelství — Výkon veřejné moci — Vnitrostátní právní úprava vyhradzující postavení soudního znalce osobám zapsaným na seznamech vedených vnitrostátními soudními orgány — Odůvodnění — Proporcionalita — Směrnice 2005/36/ES — Pojem „regulované povolání““)

(2011/C 139/07)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour de cassation

Účastníci původního řízení

Josep Penarroja Fa

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Cour de cassation (Francie) — Výklad článků 43 ES, 45 ES, 49 ES s 50 ES — Vnitrostátní právní úprava vyhradzující postavení soudního znalce osobám zapsaným na seznamech vedených vnitrostátními soudními orgány a podmiňující tento zápis splnění požadavků na věk, kvalifikaci, bezúhonnost a nezávislost, ale nestanovující zohlednění přiznání postavení znalce soudními orgány jiného členského státu, ani zavedení jiných způsobů přezkumu výše uvedených podmínek — Slučitelnost této právní úpravy s ustanoveními primárního práva týkajícími se svobody usazování a volného pohybu služeb

Výrok

- 1) Úkoly svěřené odborníkovi v postavení soudního znalce — překladatele, a to soudem případ od případu v rámci sporu, který projednává, představují poskytování služeb ve smyslu článku 50 ES, který odpovídá nynějšímu článku 57 SFEU.
- 2) Takové činnosti soudních znalců v oblasti překladatelství, jako jsou činnosti, které jsou předmětem původního řízení, nejsou činnostmi spojenými s výkonem veřejné moci ve smyslu čl. 45 prvního pododstavce ES, který odpovídá nynějšímu čl. 51 prvnímu pododstavci SFEU.
- 3) Článek 49 ES, odpovídající nynějšímu článku 56 SFEU, brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava, která je dána v původním řízení, podle které zápis do seznamu soudních znalců — překladatelů podléhá splnění podmínek kvalifikace, aniž

se jednotlivci musí dozvědět důvody přijatého rozhodnutí, které se jich týká, a aniž může být předmětem účinného opravného prostředku podaného k soudu umožňujícího ověřit jeho legalitu, zejména pak pokud jde o požadavek vyplývající z práva Unie, aby jejich kvalifikace získaná a uznaná v jiných členských státech byla řádně zohledněna.

- 4) Článek 49 ES, kterému odpovídá nynější článek 56 SFEU, brání takovému požadavku, jako je požadavek, který je stanoven v článku 2 zákona č. 71-498, ze kterého vyplývá, že zápis určité osoby jakožto překladatele do celostátního seznamu soudních znalců nelze provést, pokud znalec nedoloží svůj zápis na seznam soudních znalců sestavovaný cour d'appel po tři po sobě následující roky, jestliže je patrné, že takový požadavek zamezuje v rámci posuzování žádosti osoby usazené v jiném členském státě, která takový zápis nedoloží, tomu, aby kvalifikace získaná touto osobou a uznaná v jiném členském státě byla náležitě zohledněna za účelem zjištění toho, zda a v jaké míře mohou odpovídat dovednostem obvykle očekávaným od osoby zapsané po tři po sobě následující roky na seznam vedený cour d'appel.
- 5) Úkoly soudních znalců — překladatelů poskytované znalci zapsanými na takový seznam, jako je celostátní seznam soudních znalců vedený Cour de cassation, nespádají pod pojem „regulované povolání“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 6. července 2005 o uznávání odborných kvalifikací.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 282, 21.11.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 10. března 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Arbeidshof te Brussel — Belgie) — Maurits Casteels v. British Airways plc

(Věc C-379/09) ⁽¹⁾

(„Volný pohyb pracovníků — Články 45 SFEU a 48 SFEU — Sociální zabezpečení migrujících pracovníků — Zachování nároků z penzijního připojištění — Nečinnost Rady — Zaměstnanec, který byl stejným zaměstnavatelem zaměstnán postupně v několika členských státech“)

(2011/C 139/08)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Arbeidshof te Brussel

Účastníci původního řízení

Žalobce: Maurits Casteels

Žalovaná: British Airways plc

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Arbeidshof te Brussel — Výklad článků 39 ES a 42 ES a směrnice Rady 98/49/ES ze dne 29. června 1998 o ochraně nároků zaměstnanců a samostatně výdělečně činných osob, kteří se pohybují ve Společenství, na penzijní připojištění (Úř. věst. L 209, s. 46; Zvl. vyd. 05/03, s. 323) — Nečinnost Rady — Zaměstnanec, který byl stejným zaměstnavatelem postupně zaměstnáván v různých provozovnách v různých členských státech (nikoliv v rámci vyslání) a který vždy podléhal režimu penzijního připojištění platnému v daném místě.

Výrok

1) Článek 48 SFEU nemá přímý účinek, kterého by se mohl jednotlivec dovolávat vůči zaměstnavateli ze soukromého sektoru v rámci sporu vedeného před vnitrostátními soudy.

2) Článek 45 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání v rámci povinného použití kolektivní smlouvy tomu,

— aby při určení doby pro nabytí konečných nároků na plnění z penzijního připojištění v určitém členském státě nebyly zohledněny roky zaměstnání odpracované pro stejného zaměstnavatele v jeho provozovnách nacházejících se v různých členských státech a na základě téže rámcové pracovní smlouvy, a

— aby byl zaměstnanec, který byl přeložen z provozovny svého zaměstnavatele nacházející se v jednom členském státě do provozovny téhož zaměstnavatele nacházející se v jiném členském státě, považován za zaměstnance, který odešel od tohoto zaměstnavatele na vlastní přání.

(¹) Úř. věst. C 312, 19.12.2009.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 10. března 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Cour de cassation — Francie) — Charles Defosse v. Christian Wiart, jednající jako likvidátor společnosti Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

(Věc C-477/09) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 80/987/EHS a 2002/74/ES — Platební neschopnost zaměstnavatele — Ochrana zaměstnanců — Úhrada nesplacených pohledávek zaměstnanců — Určení příslušné záruční instituce — Výhodnější záruka podle vnitrostátního práva — Možnost dovolávat se této výhodnější záruky“)

(2011/C 139/09)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour de cassation

Účastníci původního řízení

Žalobce: Charles Defosse

Žalovaní: Christian Wiart, jednající jako likvidátor společnosti Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Cour de cassation (Francie) — Výklad článku 8a směrnice Rady č. 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, ve znění směrnice č. 2002/74/ES (Úř. věst. L 270, s. 10), ve spojení s článkem 9 téže směrnice — Určení záruční instituce příslušné k vyplacení nesplacených pohledávek zaměstnanců — Záruční instituce členského státu, na jehož území zaměstnanci obvykle pracují — Možnost zaměstnanců dovolávat se výhodnější záruky instituce, u které je jejich zaměstnavatel pojištěn a u které přispívá podle vnitrostátního práva

Výrok

Článek 3 směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, v jejím znění před změnami provedenými směrnicí 2002/74/ES, musí být vykládán tak, že k úhradě nesplacených pohledávek zaměstnance, který obvykle vykonával svou zaměstnaneckou činnost v jiném členském státě, než ve kterém má sídlo jeho zaměstnavatel, který byl prohlášen za platebně neschopného před 8. říjnem 2005, není-li tento zaměstnavatel usazen v tomto jiném členském státě a plní-li svou povinnost přispívat na financování záruční instituce v členském státě svého sídla, je za plnění povinností vymezených tímto článkem odpovědná poslední uvedená instituce.

Směrnice 80/987 nebrání tomu, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily, že se zaměstnanec může dovolávat mzdové záruky vnitrostátní instituce podle práva tohoto členského státu vedle nebo namísto záruky poskytované institucí určenou za příslušnou na základě této směrnice, avšak za podmínky, že uvedená záruka vede k vyšší úrovni ochrany zaměstnance.

(¹) Úř. věst. C 37, 13.2.2010.